

нашето дѣло, както вече забѣлжихъ. Той не можеше да се нарадва на нашето посѣщение при него. Той ни сърадва при това за нашата дѣятелность въ английското общество и искаше да ни увѣри, че тя нѣма да бѣде безплодна и безполезна. Той ни посвѣтвва послѣ, дори и настоя да идемъ и въ Шотландия, да идемъ именно въ г. Glasgow, дѣто сме щѣли да имаме прѣвъзходенъ приемъ и дѣто присѣтствието ни за нѣкой другъ день нѣмало да бѣде безъ полза за нашето дѣло. Благодарихме на уважаемия пасторъ за всичко това, но по единъ косвенъ начинъ ние отклонихме тази покана по причина, че трѣба по-скоро да идемъ да посѣтимъ и континенталнитѣ велики държави въ Европа. Тази причина бѣше истинска, но за насъ имаше и друга немаловажна причина да отклонимъ тая покана; тя бѣше скромностьта на срѣдствата, съ които разполагахме и които се изчерпваха \*).

### Въ Кристалния Палатъ.

Сжщия день, придружени отъ добри приятели, ние ходихме да посѣтимъ хубавия кристаленъ палатъ (Crystal Palace), издигнатъ за всемирното изложение прѣзъ 1852 год.; тамъ имаше тогава събрани истински съкровища отъ разнородното земно, морско, историческо и небесно богатство; тамъ видѣхме разни, чудни и рѣдки

\*) По тоя случай ще забѣлжа тукъ веднажъ за всѣкога, че цѣлния бюджетъ за мисията на двамата български делегати по Европа, мисия, която се продължи повече отъ 5 мѣсеци, стигна до 12,000 фр. Тая сума се състави часть отъ покойния А. А. Стояновичъ, банкиръ въ Цариградъ, и мой близакъ сродникъ по сватовщина — той бѣше вуйчо на покойната ми съпруга, братъ на майка ѝ —, часть отъ виенскитѣ български търговци съ братия Паница во главѣ, часть, но въ най-голѣмъ и най-значителенъ размѣръ, отъ покойния Евлогий Георгиевъ, и най-послѣ отъ 500 книжни рубли, които събраха и ни дадоха въ Москва нашитѣ съотечественици, за които ще говоря въ часть четвърта на тая книга подъ рубриката: *Русия*.